ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Β΄
24 ΦΕΒ 1911
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΤΟΣ ΛΑ΄
ΑΡΙΘ. - 7

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1911

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Λέρου καὶ Καλύμνου ΓΕΡΜΑΝΟΣ (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον κ. Μ. Βασιλείου Β΄ γραμματέως τοῦ Δ Ε. Μ. Συμβουλίου. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὑπὲρ πατρίων ἀγῶν — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Πολυκάρπου Ψωμιάδου μητροπολίτου Κολωνίας (ἡ ἀρμενικὴ ἐκκλησία ἐξ ἀπόψεως ὀρθοδόξου) — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι — Πρόγραμμα ἱεροκηρύκων

ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΓΩΝ

Τὰ γραφέντα ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» περὶ τῶν εἰσαγόντων τὴν ἐν τῇ μητρικῇ ἡμῶν γλώσσῃ διαφθορὰν καὶ τὴν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν καὶ θρησκευτικῆς ἑνότητος διάσπασιν ἐξακολουθοῦμεν, ἐκδίδοντες ἔγγραφα τέσσαρα, φέροντα τὸ κῦρος, ὅπερ παρέχουσιν αἱ ταῦτα ἀπολύουσαι ἀρχαί. Συμπληροῦται σήμερον δι' αὐτῶν, ὡς συμπληρωθήσεται προσεχῶς δι' ἑτέρων, ἡ κοινὴ καὶ ὁμόθυμος ἔκφρασις ἑνὸς πόθου, μιᾶς ἰδέας, μιᾶς θελήσεως. Ἐνώπιον τῆς ἀδιαιρέτου καὶ μιᾶς φωνῆς καὶ θελήσεως τοῦ ἔθνους, ἧς σεβάσμιος ἀντιπρόσωπος καὶ διερμηνεὺς ἡ Ἐκκλησία, ἡ καὶ ἐν τούτῳ καὶ σήμερον καὶ αὔριον ἡ αὐτὴ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, θελήσεως καὶ φωνῆς, ἣν καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν ἑλλήνων Γεώργιος Α΄ ἐνστερνίζεται, πᾶσα ἀντιφώνησις θεωρεῖται βεβαχχευμένη κραυγὴ κατὰ τῆς φωνῆς τοῦ ἔθνους, εὐχόμεθα δὲ νὰ μὴ ἐξακολουθήσῃ ἀκουομένη ἡ τοιαύτη παράτονος κραυγή, ἵνα μὴ ἀποδειχθῇ ὅτι πιθανῶς ὑπάρχουσί τινες οὕπω συμμεριζόμενοι τὴν κοινὴν φωνήν, ὑπεράνω ταύτης οἰκοδομοῦντες ἐπιζημίους θεωρίας καὶ ἀντιλήψεις καὶ ξενίζοντα δόγματα.

Ἴδιον εὐσέλιδον τεῦχος ἀποσταλὲν ἡμῖν ἐξ Ἀθηνῶν γνωστότερον πᾶσι ποιεῖται τὸν ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν γλώσσης ἀγῶνα τῶν ἐν Ἀθήναις λογίων καὶ προκρίτων, οἵτινες ἐν σεμνῇ συναθροίσει ἐκλεξάμενοι, καθὼς ἐγράψαμεν προηγουμένως, ἐπιτροπείαν πρὸς ἐνέργειαν τῶν δεόντων, ἀνηγόρευσαν πρῶτον ἐπίτιμον πρόεδρον αὐτῆς τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην, δεύτερον τοιοῦτον ἀναδείξαντες τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Ἀθηνῶν, τὸν πρόεδρον τῆς ἱερᾶς Συνόδου τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Ἐν τῷ φυλλαδίῳ τούτῳ καταφαίνεται λαμπρῶς ἡ γενικὴ ἰδέα περὶ ὑποθέσεως, ἐν ᾗ πάντες οἱ ἀληθῶς πεπαιδευμένοι καὶ λογάδες τοῦ ἔθνους ἡμῶν εἰσιν ἐν γένει συμφωνοι, δείξαντες εὐθὺς, ἐπὶ τῇ συστάσει τῆς ἐπιτροπείας τῆς ἐν Ἀθήναις, τὴν χαρὰν τὴν κοινὴν ὑπὲρ τοῦ μεγαλου αὐτῆς ἔργου, καὶ τὴν προσδοκίαν διατυπώσαντες ὅτι ἡ νῦν ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ γείτονος κράτους ἐργαζομένη ἐθνοσυνέλευσις θέλει «καταστήσῃ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν γλῶσσαν θεμελιώδη θεσμὸν τῆς πολιτείας». Ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῷ φέροντι τίτλον «Περὶ ἐννόμου ἁμύνης τῆς ἐθνικῆς γλώσσης» καὶ περιέχοντι τὸν λόγον, ὃν ἀπήγγειλεν ἐν τῇ σεμνῇ συναθροίσει τῇ λαβούσῃ χώ-

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ЧЕЧНИКОВА

ραν ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ ὁ σεβαστὸς τοῦ Γένους διδάσκαλος κ. Γ. Μιστριώτης, περιέχονται καὶ δηλώσεις ἐπιστημόνων καὶ βιομηχάνων καὶ τεχνοεργατῶν ἐκ Μεσολογγίου καὶ Λαμίας καὶ Καρδίτσης, δηλούντων πάντων ὅτι διατελοῦσιν ἄγρυπνοι φρουροὶ τῶν προγονικῶν κειμηλίων.

Καὶ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἀλλαχόθεν βλέμματα στρέφουσιν ἐν τῇ ὑπερασπίσει τῆς ἐθνικῆς ὑποθέσεως πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Μεγάλην τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἥτις ὄχι μόνον ἐν ἡμέραις ἐλευθέρου χριστιανικοῦ βίου περιεῖπε τὴν τῶν προγόνων γλῶσσαν, ἀλλὰ καὶ κατόπιν ἐπὶ μακροὺς δυσπραγίας ἐνιαυτούς. Καὶ κατὰ τὴν χειμερινὴν νύκτα, καθ' ἣν ὀρθοδόξων γενεαὶ παρεῖχον ἀθελήτως τὴν ὕλην εἰς συγγραφὴν τῆς Ἰλιάδος τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀτυχημάτων καὶ δυστυχιῶν, ἐν ἡμέραις, καθ' ἃς διὰ τὴν ποικίλην ἀνάμιξιν ξένων γλωσσῶν καὶ συμφερόντων ὑπεχώρει ἡ ἐθνικὴ διάλεκτος εἰς τὰς ἐπιδραμούσας τὴν ἡμετέραν χώραν ἀλλοθρόους, ἡ μήτηρ Ἐκκλησία, μὴ συγκαταβᾶσα ν' ἀντικαταστήσῃ διὰ γλώσσης ξένης ἡμῖν ἀλλ' ὁμιλουμένης καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἐν Ἀνατολῇ, ἢ ἐν τῇ ἄνω Ἠπείρῳ, τὰ ἱερὰ λειτουργικὰ βιβλία, ἐπέμενε κρατοῦσα ὃ παρέλαβε, καὶ ἐδοξολόγει τὸν Θεὸν τῆς σωτηρίας καὶ τοὺς ἁγίους αὐτοῦ διὰ τῆς γλώσσης τῶν ἁγίων πατέρων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς.

Συγκατέβη εἰς ἐξήγησιν τῶν βίων τῶν ἁγίων καὶ τῶν λόγων αὐτῶν, ἀλλ' ἡ ἐξήγησις ἐγίνετο ἐν τῇ γενικῶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ τότε λαλουμένῃ διαλέκτῳ. Ἐν τούτοις οὐδέποτε ἐπέτρεψεν οὐδὲ τὴν ἐν τῇ κοινῶς ὁμιλουμένῃ τότε μετάφρασιν τῶν ἱερῶν γραμμάτων τῶν ἐπ' ἐκκλησίας ἀναγινωσκομένων, ἅπερ ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι κατὰ τὸ δυνατὸν ἡρμήνευον εἰς τοὺς πιστούς, ἐξηκολούθει δ' ἀπολύουσα πρὸς τὸν λαόν, πρὸς τοὺς μοναχούς, πρὸς τὸν κλῆρον, πρὸς ἡγεμόνας καὶ βασιλεῖς ἐπιστολὰς ἐν τῇ λεγομένῃ ἀρχαΐζούσῃ, ὧν τὸ ἐν ἀρχαίᾳ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ περιεχόμενον, μετατρέποντες εἰς τὸ ἁπλοῦν, μετέδιδον εἰς τὸν ἑλληνικὸν καὶ τὸν ὀρθόδοξον ἐν γένει λαόν, διὰ τοῦ λαλουμένου κατὰ τόπον ἰδιώματος, ἱερεῖς καὶ κληρικοὶ οὐχὶ σπανίως ὀλίγα γράμματα γινώσκοντες, ἀλλ' ἐννοοῦντες τὰ διὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν, πατριαρχικῶν καὶ συνοδικῶν, γραμμάτων ἐξαγγελλόμενα πρὸς τοὺς πιστούς. Καὶ ἡ εἰς τὰ πάτρια τοιαύτη ἐμμονὴ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας συνετέλεσεν εἰς τὴν διάσωσιν τῆς πατρίου γλώσσης, ἣν ἐδίδασκον κατὰ τὸ πλεῖστον μοναχοί, γράφοντες ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὄχι κατασκεύασμα λεκτικὸν παράδοξον, ἀλλὰ διωρθωμένον καὶ οὐχὶ τῆς πατρίου γλώσσης μακρυνόμενον.

Πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν πολλὴν πεποίθησιν ἔχοντες εἰς τὰς ὑπὲρ πῶν πατρίων ἐνεργείας αὐτῆς, ἐπιστέλλουσι σήμερον ἐκ τῆς ἐν Ἀνατολῇ πρώτης πόλεως τῶν γραμμάτων, ὡς δηλοῖ τὸ κατωτέρω πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τηλεγράφημα. Μετ' αὐτὸ τάττομεν τὴν ἀπάντησις τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου πρὸς τὸν τακτικὸν πρόεδρον τῆς ἐν Ἀθήναις ἐπιτροπείας, εἶτα τὴν ἔκφρασιν τῶν συγχαρητικῶν προσρήσεων, ἃς ἀπέστειλεν ἡ τῶν Κρητῶν Γενικὴ Συνέλευσις, καὶ τέταρτον ἔγγραφον, τὴν ἐπιστολὴν τοῦ μητροπολίτου καὶ τῆς δομογεροντίας Ἀδριανουπόλεως, τῆς πρὶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρωτευούσης τοῦ ὀσμανικοῦ κράτους. Θέλομεν ἐκδόσει πρὸς συμπλήρωσιν καὶ τὰ λοιπὰ σχετικὰ γράμματα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 ἰανουαρίου 1911

Οἰκουμενικὸν πατριάρχην

Εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Λαὸς πρωτευούσης ἐκπροσωπῶν αἰσθήματα ὁλοκλήρου ἑλληνικοῦ γένους συνελθὼν εἰς Πανεπιστήμιον ἐξελέξατο μεγάλην ἐπιτροπείαν, ὅπως φροντίσῃ περὶ ἀμύνης ἐθνικῆς γλώσσης. Ἐπιτροπεία ἐν τῇ πρώτῃ συνεδρείᾳ παμψηφεὶ ἐξελέξατο Ὑμετέραν θειοτάτην Παναγιότητα προμαχοῦσαν ἀθανάτου γλώσσης **ἐπιτίμιον πρόεδρον**.

Ἐν βαθυτάτῳ σεβασμῷ ἀσπαζόμενοι Ὑμετέραν δεξιάν.

Ὁ πρόεδρος
Γ. ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ

ἀριθμ. πρωτ. 756.

Ἐντιμολογιώτατε κύριε Γ. Μιστριῶτα, καθηγητὰ τοῦ Ἀθήνησιν Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, Ἄρχων Μ. Διδάσκαλε τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας, τέκνον ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὸν τῆς ἡμῶν Μετριότητος, χάρις εἴη τῇ αὐτῆς Ἐντιμολογιότητι καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ἐλάβομεν τὸ τηλεγράφημα τῆς περισπουδάστου ἡμῖν αὐτῆς ἐντιμολογιότητος καὶ μετ' εὐαρεσκείας ἔγνωμεν ἐξ αὐτοῦ περὶ τῆς φιλοτίμῳ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἀθηναϊκοῦ λαοῦ, ἐκπροσωποῦντος τὰ αἰσθήματα τοῦ ὅλου Γένους, συστάσεως αὐτόθι ἐπιτροπείας ἵνα φροντίσῃ περὶ τῆς προσηκούσης ἀμύνης τῆς ἐθνικῆς γλώσσης. Διότι ὁ λεγόμενος μαλλιαρισμὸς καὶ χυδαϊσμός, καίπερ κατ' οὐσίαν οὐδὲν ἰσχύσαι δυνάμενος, ὅμως καὶ οὕτω λύμην εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Γένους ἐπιφέρει ἱκανὴν, καὶ ἀνωμαλίαν καὶ ἀτασθαλίαν εἰσάγει ἐπιζήμιον, ἀπὸ δὲ ἀπόψεως ἐθνικῆς ἀποτελεῖ τοῦτ' αὐτὸ μόλυσμα δεινὸν, ὅπερ, ἐὰν ἀφεθῇ ἐλεύθερον, μεγίστας δύναται ἵνα ἐπενέγκῃ εἰς τὸν ἐθνικὸν ὀργανισμὸν καταστροφὰς, ἐν τοῖς παροῦσι μάλιστα καιροῖς. Ἐφ' ᾧ καὶ

ὁλοψύχως τὴν σύστασιν τῆς ὡς ἄνω ἐπιτροπείας ἐπιδοκιμάζοντες, καὶ ἀσμένως δηλοῦντες τὴν ἀποδοχὴν τῆς γενομένης ἐκλογῆς ἡμῶν ὡς ἐπιτίμου προέδρου τῆς ἐπιτροπείας ταύτης, εὐχόμεθα εὐόδωσιν τῶν φιλοτίμων ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Γένους προσπαθειῶν ὑμῶν καὶ ἐνίσχυσιν καὶ κραταίωσιν παρὰ Θεοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ τῆς ἀγαπητῆς ἡμῖν ἐντιμολογιότητος αὐτῆς.

ᾳχια'. φεβρουαρίου δ'.

(ὑπ.) Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἐν Χῷ διάπυρος εὐχέτης.

Κύριον Γεώργιον Μιστριώτην

Καθηγητὴν Πανεπιστημίου

Ἡ συνέλευσις τῶν Ἑλλήνων ἐν Κρήτῃ ἐνετείλατό μοι νὰ ἐκφράσω ἐξ ὀνόματος αὐτῆς τὰ συγχαρητήριά της διὰ τοὺς ἀγῶνας Ὑμῶν ὑπὲρ τῆς καθαρευούσης ἐθνικῆς μας γλώσσης.

Πρόεδρος συνελεύσεως
Ἀριστείδης Κριάρης.

Παναγιώτατε δέσποτα

Ὑποβάλλομεν κατὰ καθῆκον τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην ἡμῶν τε καὶ τῆς ἐνταῦθα ὁμογενείας πρὸς τὴν Ὑμετέραν θειοτάτην Παναγιότητα, ἥτις ἐν τῇ γενικῇ Αὐτῆς μερίμνῃ ὑπὲρ τῆς ἀλωβήτου τηρήσεως τῶν πατρίων καὶ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν γλώσσης ἐπευλογεῖ καὶ συναντιλαμβάνεται τὸ ἔργον ἐκείνων, οἵτινες ἀπεξεδύθησαν εἰς ἀγῶνα ἱερὸν καὶ ἐθνικὸν ὑπὲρ τῆς προγονικῆς ἡμῶν γλώσσης, τοῦ ἀνεκτιμήτου τούτου ἐθνικοῦ παλλαδίου, ἐναντίον τῶν ἀπειροκάλων διαστρεβλωτῶν καὶ ἐκχυδαϊστῶν αὐτῆς, τῶν ἐπιδιωκόντων τὴν διάδοσιν καὶ ἐπικράτησιν τοῦ προκρουστικοῦ συνονθυλεύματός των, ὅπερ Μαλλιαρισμὸς καλεῖται.

Ἡ ἐνταῦθα ὁμογένεια μετ' ἐγκαυχήσεως δικαίως ἀποβλέπουσα πρὸς τὴν Ὑμετέραν θειοτάτην Παναγιότητα, ἣν ἡ θεία πάντως Πρόνοια ἐν αὔτῳ χαλεποῖς καιροῖς ἐτάξατο πρόμαχον καὶ ὑπερασπιστὴν τῶν ἐθνικῶν δικαίων καὶ τῆς πατρίου γλώσσης, καθ' ὧν πολυειδεῖς καὶ πολύτροποι εὕρηνται οἱ ἔσωθέν τε καὶ ἔξωθεν ἐπιτιθέμενοι, στερρὰν ἔχει τὴν βεβαιότητα τῆς κατισχύσεως τοῦ δικαίου.

Ἐπὶ τούτοις δεόμενοι τοῦ Παναγάθου ὑπὲρ τῶν πολυτίμων ἡμερῶν τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος καὶ ἐξαιτούμενοι τὰς θεοπειθεῖς Αὐτῆς εὐχὰς καὶ εὐλογίας διατελοῦμεν ὁλοπρόθυμοι καὶ ἀφοσιωμένοι Αὐτῆς θεράποντες

Ἐν Ἀδριανουπόλει τῇ 5 φεβρουαρίου 1911

† ὁ Ἀδριανουπόλεως **ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ**

ΟΙ ΔΗΜΟΓΕΡΟΝΤΕΣ Κρ. Βόνδας—Π. Παρασχίδης— Στεφ. Π. Τζιρίτης — Β. Χαραλάμπους —Π. Δ. Μοιρασγίδης— Π. Σ. Ἀδαμαντίδης— Δ. Γ. Παναγιωτόπουλος— Κων. Χριστίδης— Ι. Χρ. Τζιβιδῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΨΗΦΟΙ.—Τῇ τρίτῃ, 15 μεσοῦντος, ἐγένοντο ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ αἱ κανονικαὶ ψῆφοι τῆς ἐκλογῆς πνευματικῶν ποιμένων εἰς τὰς στερουμένας τοιούτων ἱερὰς μητροπόλεις Μεσημβρίας καὶ Βάρνης. Καὶ μητροπολίτης μὲν **Μεσημβρίας** ἐξελέγη ὁ πανιερ. μητροπολίτης Τυρολλόης καὶ Σερεντζίου κ. Νικηφόρος, συνυποψηφίων τεθέντων τῶν θεοφιλ. ἐπισκόπων Ἀργυρουπόλεως κ. Γερμανοῦ καὶ Μυρέων κ. Ἀθανασίου—μητροπολίτης δὲ **Βάρνης** ὁ πανιερ. μητροπολίτης Δυρραχίου κ. Ἰωάννης, συνυποψηφίους ἔχων τοὺς θεοφιλ. ἐπισκόπους Θεοδωρουπόλεως κ. Λεόντιον καὶ Κωνσταντίας κ. Ἰωάννην.—Εἰς τὴν κενωθεῖσαν μητρόπολιν **Τυρολλόης** προεβίβασεν ἡ ἱερὰ Σύνοδος τὸν θεοφιλ. ἐπίσκοπον Φωτικῆς κ. Χρυσόστομον, προκρίνασα αὐτὸν ἐκ τῶν τεθέντων ὑποψηφίων θεοφιλ. ἐπισκόπων Λεοντουπόλεως κ. Νεοφύτου καὶ Ἀμφιπόλεως κ. Εὐγενίου. — Εἰς τὴν μητρόπολιν **Δυρραχίου** προήγαγε τὸν θεοφιλ. ἐπίσκοπον Χριστουπόλεως κ. Ἰάκωβον, ἐκλεξαμένη ἐκ τῶν συνυποψηφίων θεοφιλ. ἐπισκόπων Ἀργυρουπόλεως καὶ Κωνσταντίας. — Οἱ πανιερ. μητροπολῖται Δυρραχίου καὶ Τυρολλόης, τελειόφοιτοι τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς, ὑπηρέτησαν εὐδοκίμως, ὁ μὲν ἀπὸ ὀκταετίας ἐν Σμύρνῃ, ὁ δὲ δεύτερος ἀπὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν ἐν Μαρωνείᾳ, Ρόδῳ καὶ Ἰωαννίνοις. Ἀμφότεροι εὐχαριστήσαντες ἐπὶ Συνόδου, προχθὲς, ἐποιήσαντο κατόπιν ἐν τῷ πατριρχικῷ ναῷ καὶ τὴν μετὰ τὸ μέγα μήνυμα νενομισμένην εὐχαριστίαν.

Δ Ε. Μ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ.— Ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μικτοῦ Συμβουλίου ὡρίσθησαν αἱ ἡμέραι τῶν ἐκλογῶν τῶν ἑνοριακῶν ἀντιπροσώπων, οἵτινες θέλουσι συναποτελέσει τὴν τῇ Ε' κυριακῇ τῆς ἁγίας καὶ Μ. τεσσαρακοστῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις συνερχομένην γενικὴν συνέλευσιν πρὸς ἐκλογὴν τῶν νέων τεσσάρων λαϊκῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου. Αἱ ἑνοριακαὶ συνελεύσεις θέλουσι συγκληθῇ τῇ Κυριακῇ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἡ δὲ γενικὴ συνέλευσις συγκροτηθήσεται τῇ 27 προσεχοῦς μαρτίου.

Κήρυγμα.—Φροντίδι τῆς Πατριαρχικῆς Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, συνετάχθη τὸ πρόγραμμα τῶν κατὰ τὰς κυριακὰς τῶν ἐπὶ θύραις ἁγίων νηστειῶν κηρυξόντων τὸν θεῖον λόγον ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ πρόγραμμα τοῦτο βλέπει ὁ ἀναγνώστης ἐκδεδομένον ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι τοῦ μετὰ χεῖρας τεύχους.

Νέοι μητροπολῖται.— Τῇ τετάρτῃ πρωὶ ἀνεχώρησε διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Νικομηδείας κ. Ἀλέξανδρος, προπεμφθεὶς ἐκ μέρους τῆς Α.Θ.Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὑπὸ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ.—Μόλις ἀνηγγείλαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει τὴν ἔναρξιν τῆς ἐκδόσεως ἐκκλησιαστικοῦ περιοδικοῦ ἐν Ἀτλάντᾳ τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «Πίστις, Πατρὶς» —ἐλάβομεν τὸν πρῶτον ἀριθμὸν ὀκτασελίδου μηνιαίου περιοδικοῦ, καλλιτεχνικῶς ἐκτετυπωμένου, ἐπὶ χάρτου λαμπροῦ, οὗ τὸ τοιοῦτον τεῦχος κοσμοῦσιν τρεῖς εἰκόνες εἰς τὸν βίον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἀναφερόμεναι. Τὸ περιοδικὸν ἐκδίδοται ὑπὸ τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Πολυκάρπου Μαρινάκη, προϊσταμένου τῆς ἐν Ἴπσουιτς (Μασσαχουσέτης) ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, ἡ δὲ ὕλη αὐτοῦ δείκνυται ἀμέσως ἀπὸ τοῦ πρώτου φυλλαδίου χρήσιμος εἰς ὀρθοδόξους οἰκογενείας. Φέρει τὸ ὄνομα «**Ὀρθοδοξία**», ὁ δὲ φιλόκαλος ἐκδότης αὐτοῦ ὑπισχνεῖται ὅτι τὸ κατόπι τεῦχος θέλει περιέχει καὶ περισσοτέρας σελίδας καὶ «εἰκόνας θρησκευτικὰς ἐκ τῆς ὀρθοδόξου τέχνης». Εἰς τοὺς φιλοπάτριδας ἕλληνας τοὺς ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ χορηγεῖται καλὸν θρησκευτικὸν ἀνάγνωσμα.

ΑΡΧΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἰανουαρίου, εἰς σχῆμα σύνηθες ὄγδοον, προστιθέμενον εἰς τὰ παρ' ἡμῖν ὀλίγιστα εἰδικὰ ἀναγνώσματα, τὰ περιοδικῶς ἐκδιδόμενα. Τὸ Α΄ τεῦχος ἀποτελεῖται ἐξ 144 σελίδων, τὸ δὲ περιεχόμενον ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν ἐν γένει καὶ τοὺς κλάδους αὐτῆς· ἐκ τῶν ἐκδιδομένων ἐν αὐτῷ σημειοῦμεν τὰς ἐπιστολὰς τὰς ἀναγομένας εἰς τινα πρόσωπα καὶ γεγονότα τῆς Ι΄ ἑκατονταετηρίδος, ἐγκώμιον εἰς τὸν πατριάρχην Νεόφυτον ΣΤ΄ τὸν ἀπὸ Καισαρείας, ἰαμβικὸν κανόνα εἰς τὸν ἐν ἁγίοις Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, ἐπιστολὴν πατριαρχικὴν (1720) πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ἐν Μεσσήνῃ κοινότητα, δύο πράξεις τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινοπόλεως Ἰωάννου τοῦ Βέκκου, ἐπιστολὰς καὶ στιχηρὰ Νικολάου Κατασκεπηνοῦ καὶ Συμεὼν Μεταφραστοῦ, κατάλογον τῶν ὀφφικίων τοῦ βυζαντινοῦ παλατίου καὶ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐν στίχοις, τοῦ πατριάρχου Μιχαὴλ Ὀξείτου διδασκαλίαν περὶ προηγιασμένων καὶ περὶ νηστειῶν, ἀπομνημόνευμα Γερασίμου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἐπιστολὰς πιρὶ γεγονότων ἐκκλησιαστικῶν γραφείσας ὑπὸ Παναγιώτου Νικουσίου καὶ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου καί τινα ἕτερα—Τὸ δεύτερον τεῦχος ἐκδίδοται τὸν προσεχῆ $\frac{κ}{β}$ μάρτιον. Ἐτησία συνδρομὴ φράγκα 15, κατὰ τεῦχος 2 1)2. Τῆς ἐκδόσεως ἐπιστατεῖ ὁ Μ. χαρτοφύλαξ κ. Μ. Ι. Γεδεών, εἰς ὃν ἀπευθύνεται πᾶσα ἐπιστολὴ περὶ τοῦ «Ἀρχείου».

Περιοδικὰ χρήσιμα.— Δύο πρῶτα φυλλάδια χρησίμων περιοδικῶν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν, ὧν τὸ μὲν ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἐν Κύπρῳ, τὸ δὲ ἐν Σάμῳ, ἅπαξ τοῦ μηνὸς ἀμφότερα. Ἐκ Κύπρου τὸ «**Φῶς**», οὗ ἕκαστον φυλλάδιον ἀποτελεῖται ἐκ 32 σελίδων εἰς ὄγδοον, ἐκ Σάμου ἡ «Ἀνατολή», ἧς τὸ φυλλάδιον ἐκτείνεται εἰς 62 σελίδας ὁμοίου σχήματος. Τὸ κυπριακὸν περιοδικὸν ἐκδίδει ὁ ἑλλογ. καθηγητὴς τοῦ παγκυπρίου γυμνασίου καὶ προλύτης τῆς θεολογίας κ. Χαρίλαος Παπαϊωάννου, τὸ δὲ σαμιακὸν ὁ ἑλλογ. κ. Ἐμμανουὴλ Ἰακωβίδης· τοῦτο φέρει χαρακτῆρα καθαρῶς παιδαγωγικοῦ βιβλίου, συνιστᾶται δὲ πᾶσι τοῖς διδασκάλοις, διὰ τὰς σπουδαίας ἐν αὐτῷ διατριβὰς καὶ τὴν ἐπιμελῆ συλλογὴν τῶν εἰς τὴν πάτριον ἡμῶν ἐκπαίδευσιν ἀναγομένων εἰδήσεων, προσιτὸν ὂν εἰς πᾶν βαλάντιον, διότι συνδρομὴν αὐτοῦ ὥρισεν ὁ ἐκδότης 12 φράγκα διὰ τοὺς ἐκτὸς τῆς Σάμου, κατ' ἔτος, συγκαταβὰς εἰς ἐλάττωσιν τῆς συνδρομῆς, χάριν τῶν φοιτητῶν τῶν ἀνωτέρων ἐπιστημονικῶν σχολῶν καὶ τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις σχολείοις μαθητευομένων. Εἰς αὐτοὺς παρέχει τὸ κάλλιστον περιοδικὸν ἀντὶ ἓξ φράγκων κατ' ἔτος, ἤτοι ὑπερεπτακοσίας σελίδας ἀντὶ 30 σχεδὸν γροσίων. — Τὸ «Φῶς» φέρει τίτλον φιλολογικοῦ περιοδικοῦ, συνδρομὴν ὁρίσαν 7 σελίνια (42 γρόσια) κατ' ἔτος. Σημειοῦμεν ἐκ τῶν διατριβῶν τοῦ Α΄ τεύχους τὴν περὶ Κυπριανοῦ, τοῦ μακαρίας μνήμης ἀρχιεπισκόπου Κύπρου.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ὁ ἑλλόγιμος ἐν Λευκωσίᾳ ἐπιμελητὴς τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Ι. Κ. Περιστιάνης ποιεῖται θερμὴν ἔκκλησιν δημοσίᾳ, ἀφοῦ καὶ δύο προηγουμένας ἐκθέσεις ὑπέβαλε πρὸς τὸν ἔνδοξ. πρόεδρον τῆς ἐπιτροπείας τοῦ Μουσείου. Ὀρθῶς εἰς τὴν ἔκκλησιν αὐτοῦ παρατηρεῖ ὅτι πρέπει νὰ ἐμποδισθῇ ἡ δῆθεν φροντὶς, ἣν ἐπὶ διορθώσει τῶν παλαιοτήτων καὶ ἐφθαρμένων ἁγίων εἰκόνων λαμβάνουσιν οἱ ἀξιότιμοι ἐπίτροποι ναῶν τινῶν, διατάττοντες τὴν ἐπισκευὴν καὶ τὸν ἀναχρωματισμὸν τῶν εἰκόνων τούτων, οὗ ἕνεκα καὶ σύνολος ὁ βυζαντινὸς τύπος καὶ χαρακτὴρ τῆς γραφῆς ἀλλοιοῦται. Κρίνει δὲ προτιμότερον ν' ἀφεθῶσιν αἱ παλαιαὶ εἰκόνες ἐν τῇ παρούσῃ καταστάσει αὐτῶν, ἐφθαρμέναι καὶ σκωληκόβρωτοι, ἢ ν' ἀπολεσθῇ καὶ τὸ μένον ἔν τισι τελευταῖον ἴχνος τῆς ἀρχαιοπρεποῦς αὐτῶν παραστάσεως. Ἀλλὰ καλὸν ἤθελεν εἶναι μάλιστα ν' ἀποσωθῇ ὁ τύπος καὶ ὁ χαρακτὴρ τῶν μνημείων τούτων τῆς ἱερᾶς τέχνης φωτογραφικῶς ἢ δι' ἀντιγραφῆς, ἀφοῦ ὁ χρόνος θέλει ἐξαλείψει βεβαίως ἠρέμα καὶ τὸ τελευταῖον λείψανον τῆς ἱερᾶς πατρίου τέχνης.

Ἐπίσης συνιστᾷ τὴν περισυλλογὴν πάντων τῶν ἐν ἀχρηστίᾳ σήμερον διατελούντων καὶ παρερριμμένων ἱερῶν ἀμφίων καὶ σκευῶν καὶ λειτουργικῶν βιβλίων, ἐντύπων παλαιῶν ἢ χειρογράφων. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ᾖ μέχρι τοῦδε πρᾶγμα ἡ τοιαύτη πρὸς διάσωσιν αὐτῶν φροντὶς, ἀφοῦ μετέχουσιν οἱ κύπριοι τῶν ἀγαθῶν ἐλευθέρου πολιτεύματος, ἐλεύθερος καὶ τὰ κοινωφελῆ σωματεῖα αὐτῶν καὶ τὰ κοινῆς

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

ὠφελείας ἱδρύματα δυνάμενοι νὰ διοικήσωσι, νὰ πλουτίσωσι, νὰ προστατεύωσι καὶ προαγάγωσιν. Ἡ πρωτοβουλία τῶν ἰδιωτῶν ἠδύνατο καὶ ἐν τούτῳ τῷ κεφαλαίῳ νὰ ἐπιτελέσῃ πολλὰ καὶ μεγάλα, καθὼς ἐπετέλεσεν ἐν τῷ ἑλληνικῷ βασιλείῳ, ὅπου ὁ ζῆλος ὁ ἀκούραστος καὶ ἡ στοργὴ πρὸς τὰ μνημεῖα τῆς ἱερᾶς τέχνης καὶ ἡ δραστηριότης ἑνὸς ὁμοεθνοῦς, τοῦ κ. Γ. Λαμπάκη, κατώρθωσεν, εὐνοίᾳ καὶ συνδρομῇ τῶν ἐπαΐόντων, νὰ συστηθῇ Μουσεῖον χριστιανικῶν ἀρχαιοτήτων καὶ ἔργων ἄλλων καὶ προϊόντων τῆς μεσαιωνικῆς τέχνης ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἤμέραι πλουτιζόμενον καὶ προαγόμενον.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Κοινότης ἑλλην. Βουένος Ἄϋρες.—Περὶ τῆς ἐν Βουένος Ἄϋρες τῆς Νοτίας Ἀμερικῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος ἐμάθομεν εὐχαρίστως ὅτι, ὄχι μόνον ἑλληνικὴν ἐφημερίδα συντηρεῖ, τὴν «Ἑλλάδα», ἀλλὰ καί, διὰ κοινῆς ὁμοφώνου συνεργασίας τῶν φιλοτίμων καὶ εὐσεβῶν ἀποίκων καὶ τοῦ πανοσιολ. αὐτῶν προϊσταμένου ἀρχιμ. κ. Δαμιανοῦ Ἑρμογένους, ἐργάζεται πρὸς τὸν καταρτισμὸν κεφαλαίου χρησίμου πρὸς οἰκοδομὴν ἱεροῦ ναοῦ.—Τὸ «Κράτος» τῶν Ἀθηνῶν ἀγγέλλει μάλιστα, ὅτι οἱ διατρίβοντες ἐν Βουένος Ἄϋρες καλύμνιοι, περὶ τοὺς 500 ἀριθμούμενοι, συνέπηξαν «Ἀδελφότητα Καλυμνιακὴν» προτιθεμένην ἀγαθοεργὸν σκοπόν, καὶ πρόεδρον ἔχουσαν τὸν ἐπὶ νοημοσύνῃ καὶ μορφώσει διακρινόμενον κ. Σταμ. Μαϊνάρην.

Κοινότης ἑλλην. Στάμφορδ.— Οἱ ἐν Στάμφορδ τῆς πολιτείας Κοννεκτικούτης ὁμογενεῖς, καλέσαντες προϊστάμενον αὐτῶν τὸν πανοσ. ἱερομόναχον κ. Δαμασκηνὸν Γιαννακόπουλον, ἐξελέξαντο ἐπιτροπείαν πρὸς εἰσπραξιν μηνιαίων ἐράνων, δι' ὧν θέλει σχηματισθῇ κεφάλαιον ἀρκοῦν πρὸς ἀνέγερσιν ἰδιοκτήτου ναοῦ της κοινότητος.

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ ΨΩΜΙΑΔΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΟΛΩΝΙΑΣ

Η ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΕΞ ΑΠΟΨΕΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ τοῦ 4 τεύχους)

«Ἐπειδὴ γὰρ εἰσί τινες ἐν τοῖς μυστηρίοις ὕδατι κεχρημένοι, δεικνὺς ὅτι καὶ ἡνίκα τὰ μυστήρια παρέδωκε, καὶ ἡνίκα ἀναστὰς χωρὶς μυστηρίων ψιλὴν τράπεζαν παρέθετο, οἴνῳ ἐχρῆτο. «Ἐκ τοῦ γεννήματος φησὶ τῆς ἀμπέλου. Ἄμπελος οἶνον οὐχ ὕδωρ γεννᾷ». Ἐκ τούτου τε τὸν διδάσκαλον οἴονται ἀνατρέπειν τὴν τοῦ ὕδατος ἐν τῇ ἱερᾷ θυσίᾳ προσαγωγήν. Ὡς ἄν μὴ καῖ ἀπὸ τοῦ νῦν κατέχοιντο τῇ ἀγνοίᾳ, τὴν τοῦ Πατρὸς διάνοιαν ὀρθοδόξως ἀποκαλύπτομεν. Τῆς γὰρ πονηρᾶς τῶν ὑδροπαραστατῶν αἱρέσεως παλαιᾶς ὑπαρχούσης, οἳ ἀντὶ οἴνου, μόνῳ τῷ ὕδατι ἐν τῇ οἰκείᾳ θυσίᾳ κέχρηνται, ἀνασκευάζων οὗτος ὁ Θεοφόρος ἀνὴρ τὴν παράνομον τῆς τοιαύτης αἱρέσεως διδαχὴν, καὶ δεικνύς, ὡς ἐξεναντίας τῆς Ἀποστολικῆς ἴενται παραδόσεως τὸν εἰρημένον κατεσκεύασε λόγον .... Εἴ τις οὖν ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος, μὴ κατὰ τὴν παραδοθεῖσαν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων τάξιν ποιῇ, καὶ ὕδωρ οἴνῳ μιγνὺς, οὕτω τὴν ἄχραντον προσάγοι θυσίαν, καθαιρείσθω, ὡς ἀτελῶς τὸ μυστήριον ἐξαγγέλλων καὶ καινίζων τὰ παραδεδομένα». (Πηδάλ. σελ. 141).

§ 29. Περὶ δὲ τῆς ἐν τῷ Τρισαγίῳ Ὕμνῳ μεταβολῆς «ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς» ὁμολογητέον ὅτι ἐγένετο ἐν τῇ Ἀρμενικῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ εἰσηγήσει τῶν Σύρων ἐπισκόπων. Καὶ οὗτοι μὲν ἑπόμενοι Πέτρῳ τῷ Κναφεῖ, ἀνέφερον τὸν ὕμνον ἀποκλειστικῶς τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ, προσάπτοντες τῇ ἀπαθεῖ τοῦ Λόγου Θεότητι πάθος, οἱ δὲ Ἀρμένιοι κατὰ τὴν πρὸς τὸν Θεωριανὸν διαβεβαίωσιν τοῦ Καθολικοῦ Νερσές, ἀναπέμπουσιν αὐτὸν ἰδίᾳ τῷ δευτέρῳ Προσώπῳ τῆς Παναγίας Τριάδος, τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ· διὸ λέγουσιν οὗτοι ὁ τὲ μὲν «ὁ σταυρωθεὶς», ὁτὲ δὲ «ὁ ἀναστάς», ὁτὲ δὲ «ὁ ἀναληφθεὶς», κτλ. κατὰ τὴν ἑορτάσιμον ἡμέραν. Ἰδοὺ τὶ ἀποκρίνεται ὁ Καθολικὸς πρὸς τὸν Θεωριανὸν, ἐρωτήσαντα περὶ τῆς τοῦ Τρισαγίου ὕμνου προσθήκης εἰ δεῖ ποιεῖν καὶ δεῖξαι ἀνασκευάς. «Εὖ πεποίηκας ἀναμνήσας ἡμᾶς περὶ τοῦ Τρισαγίου· εὑρίσκω γὰρ χρήσεις τῶν μεγάλων διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας μόνῳ δοκούσας προσάπτειν τῷ Υἱῷ τὸν τρισάγιον ὕμνον· καὶ πολλάκις ταύτας σκοπήσας κατ' ἐμαυτόν, ἐν ἀμηχανίᾳ κατέστην πολλῇ· καί μοι δοκεῖ, ἐκ τούτων ὁρμωμένους τῶν χρήσεων τοὺς τὴν προσθήκην ταύτην πεποιηκότας πεποιηκέναι, καὶ διδάξαι ἡμᾶς, ὅταν εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα ἀναφέρωμεν τὸν Ὕμνον, μηδεμίαν προσθήκην ποιεῖν· ὅταν δὲ ἐπὶ μόνου ἄδωμεν τοῦτον τοῦ Υἱοῦ, προστιθέναι ποτὲ μὲν τὸ «ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς,» ἢ τὸ «ὁ ἀναληφθεὶς», ποτὲ δ' αὖ τὸ «ἀναστὰς» πρὸς τὸν καιρὸν τοῦ Μυστηρίου (τῆς Ἐνσάρκου Οἰκονομίας), ἁρμοδίως καὶ τὴν προσθήκην ποιουμένους» (Διαλ. Θεωρ. Ὀρθοδ. μετὰ τοῦ τιμιωτ καὶ εὐλαβεστ. Καθολ. τῶν Ἀρμ. ἐν τέλει τῆς ἐπιτομῆς τῶν θείων τῆς πιστ. Δογμ. Ἀθ. τοῦ Παρίου). Ἐν δὲ τῇ μεταφράσει τῆς Ἀκολουθίας τῆς θείας Λειτ. τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησ. ἀναγινώσκομεν «..... ὁ δὲ χορὸς ψάλλει τὸν τρισάγιον ὕμνον ἁρμοδίως τῇ ἡμέρᾳ, ἤτοι Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος ἰσχυρὸς Ἅγιος ἀθάνατος (ὁ τεχθεὶς, ὁ σταυρωθεὶς, ὁ ταφεὶς, ὁ ἀναστὰς κτλ.) ἐλέησον ἡμᾶς» (σελ. 19 20). Κατὰ ταῦτα ἄρα, ἐκ τῆς μεταβολῆς ταύτης ὁρμώμενοι δὲν δυνάμεθα ν' ἀποκαλῶμεν τοὺς Ἀρμενίους Μονοφυσίτας. Ἀλλ' οὐδὲ ἐπιδοκιμάζομεν τὴν πρᾶξιν τῆς Ἀρμ. Ἐκκλησίας, ἀποδιδούσης τὸν ὕμνον τοῦτον μόνῳ τῷ Ἰησοῦ, τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀναφερούσης αὐτὸν τῇ Τρισυποστάτῳ Θεότητι·

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΜΕΧΗΝΙΚΟΒΑ

καίπερ οὐ μόνον τρισάγιον, ἀλλὰ καὶ μυριάγιον εἰπόντες τὸν Χριστὸν δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξείπωμεν τὴν ἁγιότητα Αὐτοῦ.

Περὶ ἄλλων τινῶν τύπων καὶ ἐθίμων τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας θεωροῦμεν ἄπο σκοποῦ νὰ ὁμιλήσωμεν ἐνταῦθα, διότι καὶ ἡ παροῦσα ἡμῶν διατριβὴ οὐδόλως ἐπιτρέπει τοῦτο καὶ ἡ ἐξάντλησις τῶν ζητημάτων τούτων πολὺ ἤθελεν ἀπομακρύνῃ ἡμᾶς τοῦ κυρίου ἡμῶν σκοποῦ· μόνον ἀρκούμεθα νὰ σημειώσωμεν ὅτι πᾶσαι αἱ ὑπὸ τοῦ Γ. Βενδότου, ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ γενομένῳ συμπληρώματι τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας τοῦ Μελετίου ἀποδιδόμεναι τοῖς ἀδελφοῖς Ἀρμενίοις αἱρέσεις, ἅς καὶ ὁ ἀοίδιμος Ἡρακλείας ἀνασφέρει, εἶνε τερατώδη μυθάρια. Παράδοξον δ' ὅτι καὶ ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Ζακύνθου Δ. Λάτας πρὸς τῇ αἱρέσει τῶν Μονοφυσιτῶν ἀποδίδει αὐτοῖς καὶ τὴν τῶν Μονοθελητῶν (Σιὼν ἔτος Γ'. ἀριθ. 10263), πῶς περιέπεσεν ὁ πολυμαθὴς οὗτος ἀνὴρ εἰς τοιαύτην πλάνην ἄπορον φαίνεται ἡμῖν.

§ 30. Ἀνωτέρω (§ 25) εἴδομεν ὅτι καὶ ὁ ἡμέτερος Δ. Κυριακοῦ τάσσει τοὺς Ἀρμενίους μεταξὺ τῶν ἐπισημοτέρων Μονοφυσιτῶν. Παρατηροῦμεν μετὰ σεβασμοῦ τῷ σοφῷ τούτῳ Καθηγητῇ ὅτι φαίνεταί πως ἀντιφάσκων εἰς ἑαυτὸν· διότι ἐνῷ θεωρεῖ αὐτοὺς ὡς τοὺς ἐπισημοτέρους τῶν Μονοφυσιτῶν (Ἐκκλ. ἱστ. τόμ. Α' σελ 197. τόμ. Β' σελ. 142 καὶ 397), ἐν σελίδι 397 τοῦ Β' τόμου τῆς ἱστορίας αὐτοῦ ἀποφαίνεται ὅτι «ἡ μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων ἕνωσις (τῶν Ἀρμενίων) θὰ ἦτο εὔκολος, διότι τὰ διαχωρίζοντα εἶνε ἀσήμαντα». Πῶς! ἀφοῦ εἶνε οἱ ἐπισημότεροι τῶν Μονοφυσιτῶν, τὰ διαχωρίζοντα εἶνε ἀσήμαντα; ἡμεῖς τοὐλάχιστον φρονοῦμεν πᾶν τοὐναντίον· διότι ἵνα κατὰ τὸν ἱερὸν Θεοφύλακτον εἴπωμεν «μόνη ἡ δογματικὴ διαφορὰ ἀποσχίζειν ἰσχύει». Δυοῖν θἄτερον· ἤ ὅτι οἱ Ἀρμένιοι δὲν εἶνε Μονοφυσῖται καὶ ἐξωτερικοί τινες τύποι καὶ ἔθιμα διαχωρίζουσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, καὶ ἐπομένως ἡ ἕνωσις θὰ ἦτο εὐχερής, ἤ ὅτι εἶνε καθαροὶ Μονοφυσῖται καὶ κατὰ συνέπειαν, τῶν διαχωριζόντων αὐτοὺς ὄντων σημαντικῶν, ἡ ἕνωσις θὰ ἦτο δυσχερής, ἤ μᾶλλον εἰπεῖν ἀδύνατος, ἐκτὸς ἐὰν ἀπέπτυον τὴν ὑποτιθεμένην αἵρεσιν.

§ 31. Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι, ὅτε ὁ ἀείμνηστος ἐκεῖνος Μητροπολίτης Ἡρακλείας Γρηγόριος ὁ Βυζάντιος ἐξέδοτο τὸ περίπυστον αὐτοῦ σύγγραμμα «Περὶ ἑνώσεως τῶν Ἀρμενίων μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» τινὲς τῶν ἡμετέρων κατέκριναν αὐτὸν ὡς δῆθεν Ἀρμενίζοντα. Καθ' ἡμᾶς γε κριτὰς ὁ τοιοῦτος χαρακτηρισμὸς εἶνε ἄδικος καί πως τολμηρός· διότι καὶ τὰ γεγονότα αὐτὰ καθ' ἑαυτά, ἄνευ προκαταλήψεως καὶ ἀμερολήπτως μελετώμενα, ἀποδεικνύουσι τὸν ἄνδρα λαλοῦντα τὴν ἀλήθειαν, δι' ἣν οὐδεὶς νομίζομεν, ἐπαϊῶν δικαιοῦται νὰ κατακρίνῃ αὐτὸν, καὶ ὁ σκοπὸς καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, ἀληθῶς πονοῦντος τὴν καρδίαν, διὰ τὴν ὡς μὴ ὤφελεν, ἐξ ἁπλῆς παρανοήσεως, ὑφισταμένην μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν διάστασιν, ἀλυσιτελῆ ἄλλως τε οὖσαν ἀμφοτέροις, δὲν ἐπιτρέπει τοιαύτην αὐστηρὰν ἐπίκρισιν καὶ χαρακτηρισμόν. Ἡ οὐσία καὶ ἡ βάσις ταῦ Χριστιανισμοῦ εἶνε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη. «Ἐν τούτῳ γνώσοντα πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ιωαν. 13. 35) εἶπεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· καὶ ἀλλαχοῦ «Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται» (Μτθ. 5. 9.). Ἐὰν λοιπὸν ὁ ἀοίδιμος Ἱεράρχης ἐκ πνεύματος συμβιβαστικοῦ καὶ εἰρηνοποιοῦ φαίνεταί πως ὅτι ποιεῖται παραχωρήσεις τινὰς ἐκ μέρους τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, δὲν ἕπεται ἐκ τούτου ὅτι καὶ θεωρεῖ τὴν Ἀρμενικὴν Ἐκκλησίαν κατὰ πάντα ὀρθοποδοῦσαν· ἄλλως δὲ ὑποδείκνυσι μετὰ πρᾳότητος τοῖς ἀδελφοῖς Ἀρμενίοις τὰ παρ' αὐτοῖς κακῶς κείμενα.

Ἔπειτα δὲ καὶ αἱ παραχωρήσεις πρὸς ἕνωσιν εἶνε ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, ἐνόσῳ ὑπάρχει ἐν ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσι λαὸς ἐμμένων εἰς τὰ ἀρχαῖα πατροπαράδοτα. «Pour opérer le rapprochement γνωματεύει λίαν ὀρθῶς καὶ ὁ προδιαληφθεὶς ἱερεὺς Ab. Youssouf, il faudrait marcher en avant des deux côtés; il faudrait s'incliner mutuellement pour arriver à un point de contact : les lignes qui tendent à former un angle sont les seules qui se rencontrent ; les lignes parallèles ne se rencontrent jamais». (L'un. Chr. prem. an. No 3 p. 23).

Κατὰ ταῦτα ἄρα, ἐὰν οἱ πικροὶ τοῦ ἀειμνήστου ἐκείνου ἀνδρὸς ἐπικριταὶ ἀφορῶντες πρὸς τὰς φαινομένας παραχωρήσεις, κατέκριναν αὐτὸν, νομίζομεν ταπεινῶς ὅτι σφάλλονται οἰκτρῶς. Καὶ τὸ μὲν σφάλεσθαι ἀνθρώπινον, ἐὰν δὲ βαθύτερον ἐγκύψωμεν εἰς τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας τῆς Ἀρμ. Ἐκκλησίας, φρονοῦμεν ὅτι καὶ οὗτοι θέλουσι μεταλλάξῃ φρόνημα, ὡς τοῦτο ἐποίησε καὶ ὁ Chevalier Ricaut, « J'ai lu, λέγει οὗτος, dans quelques auteurs une accusation criante contre l'Eglise Arménienne, qu'elle n'admet qu'une nature en Jesus Christ, ce qui était l'heresie d'Eutychés. J'ai moi meme été dans l'erreur de ces écrivains, et je n'en suis revenu qu'après avoir bien examiné les articles de la confession des Armeniens». (Hist. présent de l'état de l'Eglise Grequc p. 403).

§ 32. Περαίνοντες, σὺν Θεῷ ἀντιλήπτορι, τὴν πενιχρὰν ἡμῶν ταύτην πραγματείαν, ὁμολογοῦμεν εἰλικρινῶς ὅτι οὐδὲν γενναῖον εἰσφέρομεν τῇ καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῇ φιλολογίᾳ, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπαναλαμβάνομεν πᾶν ὅ,τι ἕτεροι πρὸ ἡμῶν ἔξοχοι ἄνδρες εἶπον καὶ ἔγραψαν, καινοπρεπῶς πως τὰ αὐτὰ ἐκτιθέντες (non nova sed nove). Καὶ ταῦτα μὲν ταύτῃ. Ἐπειδὴ δὲ, ὡς προαπεδείχθη, οὐδεμία οὐσιώδης διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ὑφίσταται, ἀλλ' ἁπλῶς τὰ διαχωρίζοντα περιορίζονται εἰς ἔθιμά τινα μόνον καὶ τύπους, πολλάκις δὲ καὶ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ζωηρὰ ἐξεφράσθη πρὸς ἕνωσιν ἐπιθυμία (1), καὶ δὴ καὶ ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν Ἀρμενίων, εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο, ἐὰν οἱ ἡμέτεροι ἐπελαμβάνοντο ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ λαμπροῦ συγγράμματος τοῦ ἀοιδίμου Ἡρακλείας, τοῦ ζητήματος, καταβάλλοντες πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν ἵνα τὰ διεστῶτα εἰς ἓν συνάψωσιν, ἀναμιμνησκόμενοι τὴν λαμπρὰν ἐκείνην ἀξιοθαύμαστον πρὸς τὸν Οὐράνιον Αὐτοῦ Πατέρα τοῦ θείου τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορος, ἀποστροφὴν καθικετεύοντος καὶ λέγοντος «Ἵνα πάντες ἓν ὦσι· καθὼς σὺ, Πάτερ, ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοὶ, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἓν ὦσιν· ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστει-

(1) Ἀποθνήσκων ὁ Εὐστάθιος Κλεόβουλος "οἱ Ἀρμένιοι,, ἀσυναρτήτως ἔλεγεν, " . . . ναὶ . . . ὁ ἅγιος Χίου . . . ὄχι . . . δὲν θὰ ἀποθάνωμεν πρὶν εὐλογήσωμεν τὴν ἕνωσιν αὐτῶν,, . (Τὰ κατὰ τὴν ἐπιμνημόσυνον τελετὴν τῆς ἀδελφότητος Ξηροκρήνης ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Καισαρείας Εὐσταθίου Κλεοβούλου σελ. 37). Πόσον δὲ εἰργάζετο ὁ ἀοίδιμος ἐκεῖνος Ἱεράρχης ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως μαρτυρεῖ ἡ πληθὺς τῶν χειρογράφων, ἅτινα κατέλιπεν.

λας». (Ἰωάν. 17.21). Τὸ πρᾶγμα, κατὰ τὴν ἡμετέραν ταπεινὴν γνώμην, εἶνε εὐχερὲς, ἀφοῦ καὶ ἐπ' ἐκκλησίας ὁ ἀρμενικὸς κλῆρος διδάσκει τὸν λαὸν ὅτι μόνη ἡ ἡμετέρα πρεσβυγενὴς Ἐκκλησία εἶνε ἡ ἀληθής 1. Ἴσως εἴπῃ τις ἡμῖν ὅτι λόγοι φυλετικοὶ καθιστῶσιν ἀδύνατον τὴν ἕνωσιν. Ἀλλ' ἡμεῖς λέγοντες ἕνωσιν τῶν δύο ἀδελφῶν ἐθνῶν δὲν ἐννοοῦμεν βεβαίως συγχώνευσιν αὐτῶν· οὐχὶ· τοῦτο εἶνε ἀδύνατον· ἀλλ' ἐννοοῦμεν ὅτι ὅπως ὁ Ρωσσικὸς ἢ Σερβικὸς λαὸς εἶνε μὲν Ὀρθόδοξος ἀνατολικὸς τὸ Δόγμα, πλὴν δὲ παύεται ὢν Ρῶσσος ἢ Σέρβος τὴν ἐθνικότητα, οὕτω καὶ ὁ Ἀρμενικὸς λαὸς, τὸ μὲν Ἔθνος θὰ ἦνε πάντοτε Ἀρμένιος, τὸ δὲ Δόγμα ἀνατολικὸς Ὀρθόδοξος, διατελῶν ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ καὶ συμπνοίᾳ μετὰ τῶν Ἑλλήνων, συμπροσευχόμενος μετ' αὐτῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς καὶ εὐλογούμενος ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἱερέων, εἴτε Ἑλλήνων, εἴτε καὶ Ἀρμενίων. Ὁποῖα δὲ θὰ ὦσι τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῆς ἑνώσεως, πᾶς τις εὐχερῶς ἐννοεῖ καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ καταδείξωμεν ταῦτα. Εἴθε ὁ θεῖος τῆς Ἐκκλησίας Νυμφίος νὰ εὐδοκήσῃ ἵνα, αἱ μὲν ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι ἐπανέλθωσιν, ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης, εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτων εὔκλειαν, λατρεύουσαι κοινῇ τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν, καθὼς ἄνωθεν παρέλαβον, ἡμεῖς δὲ ἀξιωθῶμεν ἰδεῖν τὴν ποθητὴν ἕνωσιν. Γένοιτο.

1. Φίλος τις, ζηλωτὴς τῶν πατρίων καὶ εἰδήμων τῆς Ἀρμενικῆς γλώσσης, εἶχε διηγηθῇ ἡμῖν ὅτι ὁ κατὰ τὸ ἔτος 1891—1892 πανοσιολ. πρύην Μ. Πρωτοσύγκελος τοῦ ἐν Κ]πόλει Πατριαρχείου διορισθεὶς ἐπίσκοπος, ἀπήγγειλεν ἀποχαιρετήριον λόγον ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῷ, ἐνῷ προὔτρεπε τὸν λαὸν ἵνα φεύγωσι μὲν πᾶσαν μετὰ τῶν Λατίνων σχέσιν, ὡς ἔξωθεν ἐρχομένων ὡς προβάτων, ἔσωθεν δὲ ὄντων λύκων, ἐπιδιώκωσι δὲ τὴν μεθ' ἡμῶν ἀδελφικὴν σχέσιν καὶ συνάφειαν, ὡς ὄντων πρωτοτόκων ἀδελφῶν (μπουγιοὺκ καρδάς) καὶ διαφυλαττόντων ἄδολον τὴν ἀρχαίαν τῆς Ἐκκλησίας πίστιν.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΣ

Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθμ. 5 καὶ ἡμερομηνίαν 26ης ἰανουαρίου ε. ἔτ. ἐρήμην ἀποφάσεως περὶ διαζεύξεως μεταξὺ Ἑλένης Παναγιώτου Σείζη καὶ Νικολάου Δήμου)

Διὰ ταῦτα

Ἔχον ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ σχετικὰ ἄρθρα 77, 155 καὶ 207 τῶν πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου Νικολάου Δήμου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 364 καὶ ἡμερομηνίαν 2ας νοεμβρίου 1910 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἑλένης Ν. Δήμου, τὸ γένος Παναγιώτου Σείζη, ὡς βάσιμον καὶ νόμιμον.

Κηρύσσει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένου φύλλου «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς αὐτοῦ καὶ

Ἐπιβάλλει τῷ ἐρημοδικοῦντι, καθὸ ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, ἅπαντα τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνερχόμενα εἰς γρόσια τριακόσια τριάκοντα ἕξ (ἀριθμ. 336), προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη, ἐν τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Πελαγονίας τῇ 26ῃ ἰανουαρίου 1911.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ Πελαγονίας **Στέφανος.** ὁ γραμματεὺς

Ἰωάννης Χρ. Πέγιος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Δημήτριος Μιταντσῆς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, κάτοικος Πέραν Κωνσταντινουπόλεως, ἄεργος, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8ην εὐρωπαϊστὶ π. μ. μετὰ παρελευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Ἀρτέμιδος Μιταντσῆ τὸ γένος Ἀντωνίου Γεωργιάδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, τὰ οἰκιακὰ ἔργα μετερχομένης καὶ κατοίκου Πέραν Κων]πόλεως, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων]πόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Πατρίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 1 φεβρουαρίου 1911.

Ὁ πρόεδρος 2

† ὁ Φιλαδελφείας **Προκόπιος.** Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἰωάννης Κανάκης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, τέως μὲν κάτοικος Κοντοσκαλίου Κωνσταντινουπόλεως, ράπτης, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8ην π. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Ἑλένης Ι. Κανάκη, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς. τὰ οἰκιακὰ ἔργα μετερχομένης, κατοίκου Κοντοσκαλίου (Κουλοὺκ σοκὰκ), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 3 φεβρουαρίου 1911. 1

Ὁ πρόεδρος

† ὁ Φιλαδελφείας **Προκόπιος.** ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλς.

Ὑπεύθυνος ΧΡ. ΠΑΠΑ-Ι-ΩΑΝΝΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΕΤΟΧΙΟΥ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΕΤΟΧΙΟΥ ΚΟΝΙΤΣΗΣ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ ΚΗΡΥΞΟΝΤΩΝ ΤΟΝ ΘΕΙΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΙΕΡΟΙΣ ΝΑΟΙΣ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῷ.

Καθ' ἁπάσας τὰς Κυριακὰς καὶ τῇ Μ. Παρασκευῇ ὁ πανοσιολ. Μέγας ἱεροκήρυξ κ, Γρηγόριος Κωνσταντινίδης.

Ἐν Τζιβαλίῳ.

Ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Μελέτιος Λουκάκης.

Ἐν Μουχλίῳ.

Κυριακῇ Γ'. ὁ ἱερολ. ἱεροδ. κ. Ἰωακεὶμ Ἀποστολδης Κωδικογράφος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἐν Ποτηρᾷ.

Ὁ αἰδεσιμολογ. πρωτοπρεσβύτερος κ. Ἀντώνιος Κοτζαμανάκης.

Ἐν Τεκφοὺρ Σεραΐῳ

Κυριακῇ Β'. Ὁ αἰδεσιμ. πρωτοπρεσβύτερος κ. Ἀντώνιος Κοτζαμανάκης.

Ἐν Βαλατᾷ.

Κυριακῇ Γ'. ὁ ἱερολ. ἱερομ. κ. Γεννάδιος Ἀραμπατζόγλους.

Ἐν Βαλίνῳ.

Κυριακ Δ'. ὁ ἱερολογ. κ. Νικόλαος Νικολαΐδης.

Ἐν Ξυλοπόρτῃ.

Κυριακῇ Γ'. ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Σωφρόνιος Ἐπόπτης τῶν Σχολῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἐν Σαλματομβρουκίῳ.

Κυριακῇ Ε'. ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. Γεννάδιος Ἀμαξόπουλος

Ἐν Σαρμασικίῳ.

Κυριακῇ Β'. ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἰωακεὶμ Καβίρης.

Ἐν Ἐδιρνὲ-καποῦ.

Κυριακῇ Β'. ὁ ἱερολ. Δευτερεύων κ. Εἰρηναῖος.

Ἐν Τόπ-καποῦ.

Κυριακῇ Β'. ὁ αἰδεσιμ. πρεσβύτ. κ. Τιμόθεος Σοφιανὸς

Ἐν Ἐγρὶ-Καποῦ

Κυριακῇ Β'. ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Γεννάδιος Ἀμαξόπουλος.

Ἐν Ἓξ Μαρμάροις.

Κυριακῇ Ε'. ὁ ἱερολογ. τριτεύων κ. Καλλίνικος.

Ἐν Ὑψωμαθείοις

Ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Νεόφυτος Λαμπαδαρίου

Ἐν Ὑψωμαθείοις (ἁγίου Μηνᾶ).

Ὁ ἱερολ. ἱεροδ. κ. Χρυσόστομος Κανάκης.

Ἐν Βελιγραδίῳ.

Κυριακῇ Δ'. ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Νεόφυτος Λαμπαδαρίου.

Ἐν Βλάγκᾳ.

Ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Μυρέων κ. Ἀθανάσιος.

Ἐν Κοντοσκαλίῳ.

Οἱ πανοσιολ. προϊστάμενοι κκ. Ἀντώνιος Ἀντωνίνης καὶ Χρυσόστομος Π'' Χρήστου.

Ἐν Χάσ-κιοῖ.

Ὁ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Ἰωακεὶμ Καβίρης.

Ἐν Γαλατᾷ (Χριστός).

Ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Κωνσταντίας κ. Ἰωάννης.

Κυριακῇ Γ'. ὁ πανοσιολ. ἱερομον. κ. Ἄνθιμος Ἀμπρᾶς.

Ἐν Γαλατᾷ (ἅγιος Νικόλαος).

Ὁ αἰδεσιμ. πρεσβύτερος κ. Τιμόθεος Σοφιανός.

Ἐν Γαλατᾷ (Παναγία Καφατιανῆς).

Ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἰωακεὶμ Μαρτινιανός.

Κυριακῇ Ε'. ὁ ἱερολ. ἱεροδ. κ. Δωρόθεος Μπουραζάνης.

Ἐν Γαλατᾷ (ἅγιος Ἰωάννης).

Ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Γρηγόριος Σπανούδης.

Ἐν Πέραν

Ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως κ. Χριστοφόρος μετὰ τῶν θεολόγων ἱερέων ἐκ περιτροπῆς.

Ἐν Πρόποσι Ταταούλων.

Ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Προκόπιος Γεωργιάδης

Ἐν Ταταούλοις.

Ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Παμφίλου κ. Μελισσηνὸς.

Ἐν Φερίκιοῖ.

Ὁ αἰδεσιμ. πρεσβύτερος κ. Ἰωβιανὸς Λαυρακᾶς

Ἐν Διπλοκιονίῳ.

Ὁ πανοσιολ. πρεσβύτερος κ. Εὐγένιος Κωσταρίδης.

Ἐν Παδᾷ Μαχαλέ.

Κυριακῇ Δ'. ὁ πανοσ. πρεσβύτ. κ. Εὐγένιος Κωσταρίδης.

Ἐν Μεσαχώρῳ.

Κυριακῇ Β'. ὁ θεοφιλ. ἐπίσκ. Μυρέων κ. Ἀθανάσιος.

Ἐν Ξηροκρήνῃ.

Κυριακῇ Γ'. ὁ πανοσιολ. κ. Εὐγένιος Κωσταρίδης

Ἐν Μ. Ρεύματι.

Ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Παρθένιος Φωτιάδης

Ἐν Βεβεκίῳ.

Ὁ αἰδεσιμολ. πρεσβύτερος κ. Δημήτριος Βαΐνικος

Ἐν Βαφεοχωρίῳ.

Κυριακῇ Α'. ὁ ἱερολ. ἱεροδ. κ. Ἀθηνόδωρος Παραδείσης.

Ἐν Στένῃ.

Κυριακῇ Γ'. ὁ παν. ἀρχιμ κ. Παΐσιος Παπᾶ Παϊσίου.

Ἐν Νεοχωρίῳ.

Ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Παΐσιος Παπᾶ Παϊσίου εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐκκλησίας ἐκ περιτροπῆς.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 12 Φεβρουαρίου 1911.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Π. Κ. Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς.

Π-ΙΙ-727145
1948

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І.І. МЕЧНИКОВА